

Genesis 21,22-34

V té době řekl abímelek a píkol, velitel jeho vojska, Abrahamovi: "Bůh je s tebou ve všem, co činíš. Proto mi na místě přísahej při Bohu, že neoklameš mne ani mého nástupce a následníka. Milosrdenství, jaké jsem já prokázal tobě, prokazuj i ty mně a zemi, v níž jsi pobýval jako host."

Abraham tedy řekl: "Jsem hotov přísahat." Ale domlouval abímelekovi kvůli studni s vodou, kterou abímelekovi služebníci uchvátili.

Abímelek na to odpověděl: "Nevím, kdo to udělal. Tys mi to neoznámil a já jsem o tom dodnes neslyšel."

I vzal Abraham brav a skot a dal abímelekovi. Pak spolu uzavřeli smlouvu.

Sedm ovcí ze stáda postavil Abraham zvlášť. Tu se abímelek Abrahama otázal: "Co s těmi sedmi ovci, které jsi postavil zvlášť?" A on řekl: "Sedm ovcí si ode mne vezmi na svědectví, že jsem tuto studni vykopal já." Proto se to místo nazývá Beer-šeba (to je Studně přísahy), že tam oba přísahali.

Po uzavření smlouvy v Beer-šebě se abímelek a píkol, velitel jeho vojska, hned navrátili do pelištejské země. A Abraham zasadil v Beer-šebě tamaryšek a vzýval tam jméno Hospodina, Boha věčného. Abraham pobyl v pelištejské zemi jako host mnoho dní.

1. Abrahamovy příběhy začínáme dnes po dlouhém, komplikovaném vyprávění uzavírat. Za týden na 1. adventní uslyšíte od Lýdie předvánoční ochutnávku "Izák se narodil, veselme se." Dnes nás oslovuje příběh, který uzavírá možná méně nápadnou, ale přec důležitou linku abrahamovského seriálu: Abrahamovo stýkání a potýkání s *gójím*, tedy s pohany.

Pro vypravěče to nejsou žádní nevěřící pohanští psi. Scénérie příběhů Boha Abrahamova počítá s tím, že v tomhle světě může lid víry klidně tvořit, a často také tvoří, menšinu. Kráčí světem jako společenství poutníků, migrantů, jednou přijímaných a jindy odmítaných. V síle Boží věrnosti se to dá zvládat bez přílišných mindrů.

Vypravěči abrahamovských historek jde ovšem o to, aby sám praotec věřících nezapomněl: nejsme tu pro sebe. Jsme tu i pro ty okolo nás. Možná hlavně pro ně. Proto hned na začátku uslyšel Abraham jako součást Božího volání: Vyraž na svou pouť - a já na té pouti požehnám těm, kdo tvůj příběh, putování a tvou existenci i víru budou vděčně přijímat. Kdo tě odmítnou, odmítnou s tebou mou životodárnou blízkost. A hlavně ty sám nezapomeň, jsi tu i pro ty okolo, co se jim pak v církvi začne říkat "nevěřící". Pohani. Jsi tu pro *gójím*. Neboť Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův miluje tento svět tak, že do něj posílá požehnané svědky své životodárné blízkosti.

2. Jak to Abrahamovo stýkání a potýkání s pohany, gójím probíhalo? Od té doby, co se na začátku ocitl kvůli hladu v Egyptě až po setkání abímelekiem, potkává góje jako svévolnou moc, již je jako přistěhovalec vydán v podstatě napospas. Zažíval od nich různé hrozby i ústrky. Ale Abraham po všech různých ohroženích a ústřích nezatrpnul. Nejdřív se tváří v tvář představitelům gójů bál, podváděl a lhal, ale nakonec se za toho abímeleka dokázal i pomodlit. A tak dnes, po všech těch letech Abrahamova nejistého putování, vidíme jeho královskou výsost, pelištejského abímeleka, jak spolu s náčelníkem generálního štábu, zvaným Píkol, tj. Velká Huba, přišli s Abrahamem **uzavřít smlouvu**. Rádi bychom tě, hospodinovského migranta, měli mezi sebou natrvalo. Vždyť s tebou je Bůh, jakého jsme jinde nepotkali. Na co šáhneš, nese pečeť předivné Boží moci. Zůstaň spolehlivým přítelem, který na milosrdenství, jež jsme ti projevili, odpovídá milosrdenstvím.

3. Ono samozřejmě nemělo až tak hladký průběh, byť to jeho královská výsost i generál Velká huba zakrývají obratnými diplomatickými frázemi. Když se přistěhovalec Abraham ocitl na jejich území, zkušel mu abímelek sebrat krásnou Sáru a udělat z ní trofej ve svém harému. A pak zas jeho horliví poskoci zabrali studnu s pramenitou vodou, kterou Abraham vykopal.

Jenže Hospodin byl s ním. Nedopustil, aby Sáře, která se má stát matkou zaslíbeného jednorozeného, zkrivilo pohanské královské veličenstvo být jen vlas na hlavě. A tomu veličenstvu došlo, Abraham má něco, co nám chybí: Vždyť skrz tebe přichází i do našeho kraje moc předivná, Abrahame, milosrdenství,

nová chuť do života, pramen žití, když sami nemáme kde brát. Zůstaň spolehlivým přítelem, který na projevené milosrdenství odpovídá milosrdenstvím.

Jo, dva šejkové zjistili, že bude lepší smlouva o neútočení, než se donekonečna hádat o zdroje, můžem celou tu záležitost odbýt. Nebylo by to nakonec málo..., ale tady jde o víc: královský zástupce světa pohanů, gójím, přichází vyjádřit respekt k tomu, co do jejich světa, na jejich území a do jejich žití přinesl tenhle Hospodinův migrant. Lišky mají doupat a ptáci hnízda, kdežto Abraham pořád ještě nemá, kde natrvalo složit hlavu. Ale Abraham má to, co nemají ti královsky zabezpečení domácí, má požehnaný výhled víry: pramen žití, které má budoucnost. Požehnání Boha, který teprve dává životu lidskou, pravdivou, nadějnou podobu.

A tak Abraham vzal ze svých stád vybrané kousky, porazil je, a uzavřeli smlouvu. Tehdy se to dělalo drsně názorně – rozpúlili vybraná zvířata a prošli mezi těmi půlkami na znamení: Tak jako ty dvě půlky patří k sobě, patříme k sobě i my. A jestli smlouvu poruším, ať skončím jako to dobytče.

4. Ale když skončili, kouká abímelek, ještě tu pro mě zbylo sedm ovcí! Abrahame, příteli, co to má znamenat?

Těch sedm ovcí mi započteš následovně, odpovídá Abraham: Vezmeš si je ode mne, a staneš se svědkem (jednou provždy), že tady tu studnu pramenité vody **jsem vykopal já, Abraham.**

Studna s pramenitou vodou, to je v těch krajích náramná vzácnost. Většinou tam hloubí nádrže, do nichž svádějí dešťovku v době dešťů, a pak z nich v době sucha napájí čerpají pro lidi i dobytek. Pramenitá voda (a že může být stále vzácnější, už tady v Čechách začínám zjišťovat taky), ta nevyschne. Nedojde, aspoň ne tak rychle. Takže taková studna je v podstatě skoro jak voda života. Voda pro život, i když podmínky pro život začnou být k nežití či nepřezití.

Na pramen takové vody přišel požehnaný Abraham. A svými sedmi ovcemi zapřisahal abímeleka jako svědka - tuhle živou vodu nevykopal nikdo jiný než právě - Abraham. Požehnaný Hospodinův.

Přísaha, kterou si to stvrdili, jednou provždy ujišťuje: z téhle studny načerpáš osvěžení, energii a inspiraci, k jaké se jinde nedostaneš. Jednou se bude vyprávět, jak tady nedaleko ležel prorok Eliáš, a když mu připadalo, že vody Boží životodárné věrnosti jsou vyčerpány, a vracel Pánz Bohu vstupenku, uslyšel, jen vstaň a pojď. Svítá nový den.

5. Kde je v tom příběhu místo pro nás? Jsme tu - jako potomci Abrahamovi? Apoštol Pavel nás, křesťany z pohanů - ujišťuje, že ano, vždyť synové Abrahamovi jsou všichni, kdo se odvažují vyjít na cestu víry. Pokud se cítíme jako dědicové abrahamovské víry, svěřuje nám tenhle příběh zvláštní úkol: Nezapomeňte na tuhle studnu. Nezapomínejte z ní sami čerpat a pít. Zvlášť, když na vás dolehne suchopár nevíry, beznaděje, malomyslnosti. A taky nezapomínejte na toho, kdo ji vykopal. A taky ji občas pročistěte, aby ten pramen nebyl zbytečně zakalený všelijakými nábožnými splašky, které se rády za pramen vody živé vydávají. Kdo se cítíme jako potomstvo Abrahamovo, máme za to obzvláštní zodpovědnost - aby gójím, pohané kolem nás potkávali tenhle příběh jako zdroj pravdy a naděje. jako pramen vody živé.

Příběh sám přitom nabízí ještě **další perspektivu**, a sice pro potomky abímelekovy: generacím jeho synů vnuků a dalších potomků se Abraham zapřisáhl, že je nepodrazí. Že pro nikoho, kdo mu začne z pohanského okolí naslouchat a čerpat z něj, nestane se jeho příběh křivým svědectvím, zavádějícím zpravodajstvím, náboženským hoaxem. Ale že bude vždy znova spolehlivým zdrojem milosrdenství a pravdy. Pozváním k životu, který má perspektivu. Na nějž dopadá Boží požehnání.

I když se necítíme jako potomci Abrahamovi, nemáme odvahu vést zápasy víry, můžeme k té studni přijít. Přijít k příběhům tohohle hospodinovského migranta, tak jako přišel abímelek: Hele, ty něco máš. S tebou je B. I když ho neznáme a nevíme, jak mu věřit, tuhle sílu milosrdenství a tuhle chuť žít nechceme minout.

I proto se ten příběh vypráví - aby nás do téhle blízkosti uvedl.

Hospodine, Bože Abrahamův, Otče Ježíše, jenž neměl, kde by hlavu složil - díky za pozvání takhle u tebe čerpat. Čerpat naději, když ubíjí suchopár úzkostí a beznaděje. Čerpat odvahu, když se všichni přizpůsobili malomyslnosti. Čerpat lidskost, když jsme podlehli malým i velkým nelidskostem. Čerpat svobodu jít tímto světem - jako svědkové tvého příběhu s námi lidmi. Amen.

Gn 21,22-34 Salv 26.11.17

Píseň 614,1+3

In: Celým svým srdcem ti vzdávám chválu, přímo před bohy ti zpívám žalmy, klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost. Hospodine, všichni králové země ti vzdají chválu, až uslyší, co jsi vyřkl. Budou zpívat o Hospodinových cestách, neboť sláva Hospodinova je velká. Amen (Ps 138,1n.4n)

Píseň 138

Modlitba

Náš Pane, vděčně si tento den připomínáme, že patříme k lidu víry. Ty sám jsi povolal na cestu víry Abrahama, Izáka a Jákoba, tys vysvobodil Izrael z otrockých pout v Egyptě. A v Kristu Ježíši jsi daroval svou zvláštní záchranu mnohým dalším. Vzdáváme díky, že smíme patřit do tohoto zástupu, který - nesen tvou požehnanou blízkostí - kráčí vstříc tvému království.

Ty víš Pane, že nám toto nasměrování vůbec není vlastní. Neustále běháme kamsi jinam a jindy zas trucovitě stojíme na místě. Raději bychom tvou moc pro sebe na svou vlastní cestu, než následovat cestu mesiáše, co neměl, kde by hlavu složil.

S pokorou a užasle zjišťujeme - neodvrátils od nás svou tvář, neskryl ses v hněvu, na naši nedověru neodpovídáš mlčením ani zlobou. Prosíme, i dnes nás oslov zvěstí, která otevře pramen dobrého poselství, zažene nevděk, vzbudí očekávání a znaveným krokům dodá novou sílu. Takto žehnej nám i všem, kdo se s respektem k tvému jménu dnes scházejí. Amen.

1. čtení Mt 8,18-22

Slovo k dětem

Píseň 500

kázání

Píseň 191,1-4

Ohlášení

Přímluvy

Otčenáš

Poslání

Na svátek stánků, tedy svátek poutníků víry, Ježíš řekl: "Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, 'proud živé vody poplyne z jeho nitra', jak praví Písmo." (J 7,37n)

Požehnání

Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. AMEN

Píseň 209,3+5